

SON ligger efter med jämställdheten

Hon sitter vid sitt skrivbord med ett stort pappersark framför sig och antecknar då och då några spretande tecken med mjuk blyerts. Bredvid står en dator påslagen, mörk sedan en stund tillbaka. Hörlurarna vilar runt nacken. Vad gör hon? Komponerar musik? Nej, det kan väl inte vara möjligt.

Föreställningen om att det finns få kvinnliga kompositörer i vårt avlånga land verkar vara synnerligen seglivad. Senast i april (6/4-11) publicerade NT en intervju med Norrköpings Symfoniorkesters nya vd, Karin Veres, då hon sade så här apropå sitt jämställdhetsarbete på Borås Stadsteater: "Men när det gäller musik är det mycket svårare att genomföra. Det finns få kvinnliga dirigenter och det finns få kvinnliga tonsättare. Det är inte lika lätt att söka upp som inom dramatiken. Jag tror att det finns några i utlandet som vi inte har nosat fram."

Även om Karin Veres ännu inte vet var hon ska leta, är hon i alla fall engagerad. Synd bara att hon inte hade något att säga till om med säsongens konsertprogram. Inte ett enda verk av en kvinnlig kompositör. Det är resultatet efter dammsugningen av SON:s jubileumsprogram. SON firar hundra år i år och firar med bland annat fyra urframföranden, alla av män. Femton verk skrivna efter 1945, men inget av en kvinnlig kompositör. Varför skulle nu detta uppröra någon?

Därför att 25 procent av kompositörerna på Kungliga Musikhögskolans kandidatutbildning är kvinnor. Det är ett respektabelt antal tjejer i Stockholms och övriga landets kompositionsstudior med fantasi och arbetslust. Trettio procent av de utövande musikerna i Sverige är kvinnor. Detta märks knappast inte i stipendier eller priser.

Av de 845 verk som framfördes av svenska orkestrar under säsongen 2010-2011, var 8,4 procent skrivna av kvinnor. Det är detsamma som 71 verk. Om någon skulle förklara det med att orkestrarna i första hand spelar äldre musik av Mozart med flera som verkade i en tid då kvinnor inte skapade under samma villkor som män, kan man jämföra med den andel nutida (skrivna efter 1950) kompositioner som spelas. Då blir siffran 35 procent. Det är faktiskt betydligt bättre än året innan då det var tio verk och sex procent.

Utvecklingen går åt rätt håll.

Förutom i Norrköping.

Jag är medlem i en organisation som heter KVAST. Det betyder Kvinnlig Anhopning av Svenska Tonsättare och är precis lika roligt som det låter. Förutom när vi för statistik över hur många verk som landets orkestrar spelar av kvinnliga tonsättare. Jag tycker att "kvast" är ett passande namn för några som envist försöker sopa ut en förlegad kvinnosyn och dess undanflykter.

Molly Teleman